

Guld i Skynnen.

En Brudetale

over

I Joh. 4 C. 8 v.

for

Hr. Jan Niccolaisen

og

Hfr. Christine Erichsen,

holden den 17de Februarii

1800.

af

J. N. Brun.

Bergen, 1800.

Trykt i Hs. Kongel. Majestæts privilegerede Bogtrykkerie,
hos N. Dahls Esterleverste.

UND I ERBEN.

EN ERBEN

1800

1800

1800

DE JON BICCOLA

1800

DE JON BICCOLA

DE JON BICCOLA

1800

1800

DE JON BICCOLA

1800

DE JON BICCOLA

DE JON BICCOLA

Bezaleel; Dette var en Mands Navn af Judas
Stamme i Moses Dage, og som bar Navnet med Ære;
Men hvorledes han fik det, og naar, er ikke saa ganske
klart. Vel læse vi i 2 Mose B. 31, 2: See, sagde
Herren, jeg haver kaldet Bezaleel, Uri Søn, ved
Navn, og opfyldt ham med min Aand; Men en-
ten dette blot siger: Jeg haver navnligent bestemt ham
til hans ærefulde Kald, eller maaskee, at Gud selv nu
først gav ham dette nye Navn, der stedse skulde minde
ham om hans Bestemmelse, da Bezaleel bemærker:
Gud i Skyggen; Eller at dette allerede var hans
Omfiærelses Navn; men at dog den Evige, som for-
ud seer og bestyrer alt, havde sammen tænket Tildragel-
ser, som bestemte Fader eller Moder til dette Navn,
og kom dem til, uvidende at nedlægge i Navnet en Spaa-
dom: Dette tør jeg ikke afgjøre. Mangen hebraisk
Moder, som fødte en Søn, haabede for tidlig i ham en
Messias. Mueligt, at denne Mands Moder, da hun
første Gang favnede denne nyefødte Dreng, havde ud-
raabt: Gud i Skyggen! Det er: Til Trods for
de ydmygende Skygger, som nu indhulle dette spæde,
skrøbelige, grædende Noer, skal det dog udvikle sig til
en Mand af guddommelig Aand; thi hvad spæde sig ikke
Mødre, især af Sønner? Eller og havde hun maaskee
kæmpet under haarde Smertter. Dødens bleege Skyg-
ger havde leegtet deres frygtelige Spil paa den fødende
Moders bristefærdige Dyne; og nu, da Forløsningen
dog kom, havde hun fremstøttet dette, som et Lovsangs
Ord:

Ord: GULD i SKYGGEN! Livets GULD var der dog, skient han bag Dødens Skygge syntes at skjule sig; og saa havde Faderen, efter Israels Skik, taget Ordet af Moderens Mund, og kaldet Sønnen Bezaleel. Men det være dermed som det vil; ved hæderlig Daad gjorde han sig Navnet værdig. Det blev ikke, som mangt et Ære-Navn hos os, tom Lyd uden Meeuing. Det var Bezaleel, som arbejdede med Mester-Haand i Guld og i Sølv og i Kobber. Det var han, som forfærdigede Kar og Løstøge og Alter og Naadestool, eller den saa kaldte Pagtens Ark; kort: Tabernaklet med alle sine Redskabe. Og disse alle skulde være Forsbilleber, eller Billed-Skrift, eller Messias-Attributer, eller GULD i SKYGGEN. Endogsaa vi læse endnu hans Stiil med Ærefrygt; vi haane ikke Skyggen, skiont vi have Legemet; vi nægte ikke Aldridens hellige Kunstner et ærefuldt Minde, skiont hans Kunst ikke meere behøves. Vi glemte jo ikke vor Glæde over første Dagens hissende Orne, fordi vi oplevede at skue Middagens Soel i højest Glands. Og vi, vi see dog heller ikke GULD, uden i SKYGGEN; Selve Skyggen elske vi endogsaa, vi ære den, vi føle den velgjørende, som det anløbne Glas for Døet, hvorigennem det eene blev os mueligt at stirre mod Solen. Regelen staaer fast: Ingen kan see GULD, og leve. Ja selv Tanken, som sees længere end Døet, kan ikke fatte ham. Vi forstaae kun stykkevis, siger Paulus, vi see kun som i et Speyl, som i en mørk Tale. Det var det uformuistigste, Fornuften nogensinde har tænkt, naar den tænkte at blive klarshnet nok, for at see GULD uden Skygga. Kettelia siger vor Verne-Lærdom: GULD var ikke GULD, dersom han af vor Fornuist kunde begribes. Det klareste Lys skjænker os den hellige Skrift. Den belærer os moderlig; men ogsaa giennem Billedsprog ogsaa giennem Skygger. Ogsaa den leeder os hen at beskue GULD i Naturen, GULD i hans

hans Gierninger. Ogsaa der vedste jeg ikke hvor jeg
 skulde staae, uden at see GUD giennem blide talende
 Skygger. Seer jeg op over mig, saa fortælle Himlene
 Guds Være, og Sirmamentet taler om hans Hæn-
 ders Gierning. Seer jeg ned for mig, saa klæder
 GUD det Græs, som i Dag staaer, og i Mor-
 gen tørres. Svævede jeg over Oceanet mellem Him-
 mel og Hav, maatte jeg sigte GUD til Være med David:
 Han hvælver sine Sale i Dybet, han gaaer paa
 Veyrets Vinger. Maaskee i det meest glimrende
 Selskab, hvor kostbar Kunst kappes om at forkynde os
 igiennem smagfulde Prindelser fastlig Glæde, maaskee
 der vilde man allermindst opdage Skygger, hvorigien-
 nem at tænke sig GUD. Ofte, ret ofte var det saa; kun
 ikke i et Selskab, som dette, i en Anledning, som den-
 ne. Min Tanke, om ikke mit Dye, opdager her Skag-
 ger, de skønneste, de meest levende, hvormed nogen-
 sinde Natur kan forsyne. Her er, meener jeg, en
 Aands Kraft saa i fuld Bevægelse, og i sin Virksomhed
 mangfoldig. Men denne Kraft kalder jeg Kierlig-
 hed. Hvor skulde jeg kaste Dyer her, uden at see
 en Varm, hvor den brandte? Og just dette, at Luer-
 ne have forskiellig Farve, fuldender for min Tanke Bil-
 ledets høyridelige Skienhed. Et ungt elskværdigt Bru-
 depar — skulde der ikke være Jld? Evende omme Mo-
 dre — skulde der ikke Hjerter brande? En vennesalig
 Olding i Laver — skulde ikke Fader Kierlighed der staae
 i gylden Lue? Og et Selskab af deeltagende Venner og
 Slægtninge — skulde ingen Varme opglede deres Hjer-
 ter? Jo, jeg er vis i min Sag; Jeg griber Penselen
 med tillidsfuld Haand. Farve skal jeg ikke mangle.
 Var jeg kun saa vist en Bezaleel, saa vilde jeg male
 min GUD i disse Skygger, og vælge Ollie til Farver-
 ne af 1 Joh. 4, 8; Der læser jeg disse Ord: Hvo som
 ikke elsker, kiender ikke GUD; thi GUD er Kier-
 lighed. Her vil jeg forsøge at afbilde

GUD i menneskelig Kierligheds Skygger.

1) Naar min Dulle blive flydende; Det er: Tertens sande Meening udviklet, seerend jeg blander deri Kierligheds Farver. Ordene ere vel, uden all min Forklaring, klar og reen og hellig Dulle; Men Latsindighed turde dog stundom have kastet sine døde Fluer ned i den, og saa malet, og saa givet os, ikke en GUD i værdige Skygger, men en GUD i et foragteligt Mørke, vanæret ved dyriffe Lysters sværtende Anstrøg. Hvilket Udryk! Hvor hønt! hvor skönt! og hvor sandt tillige: GUD er Kierlighed. Men dog er det ingen fuldstændig Beskrivelse. Den maatte da kunde omsættes; Det kan den ikke. Vi kunde ikke sige: Kierlighed er Gud; Saa siger hedenske Fabellære; Vi agte ikke at sige den det efter. Vi ansee Ordene som en Grundfæstning, mod hvilken intet stridende bør bekræftes om GUD. Og dog taler Apostelen ligesaa menneskeligtvis her, som naar Skriften paa andre Steder nævner Guds Brede, Fortørnelse, Had. Og saa Kierlighed, saadan, som vi føle den, er en Eidskab, men GUD kan ingen have, kan ikke liide; Men GUD maae nedlade sig til os, og vi hæve os op til ham igiennem menneskelig Tankes Billedsprog. Vi udrykke os derfor ligesaa Kristnæssig, ligesaa sagmæssig, naar vi sige: GUD er fortørnet, GUD hader; Som naar vi sige: GUD er tilfreds, GUD elsker; Kun synes Tertens Udryk at ville denne Forskiæl: Vi kunde kalde GUD Kierlighed, men aldrig Had, aldrig Brede. Naar vi derfor tillægge GUD disse Sinds Opbrusninger, som vi kalde Brede eller Had, maatte vi altid tænke os dem Kierlighed underordnede, af Kierlighed bestyrede; Ja meere: af Kierlighed udflydende. Vi modsigte os derfor ikke: Du seer, min Ven! fornuftig elskende Faders Børn vanarrige; endog mod dig selv ere de det. Du seer det, fortørnes ikke, og, det er Verneværk, tænker du;

du; Men Faderen seer det, og fortørnes, just fordi
 han elsker dem, just fordi han, alvorligere end du,
 vil deres større Guldkommenhed, deres bedre Dannelsse.
 Saaledes underordne vi alle disse Tanker: GUD hader
 Laster, fortørnes over Synd, under denne eene store:
 GUD er Kierlighed. O! alydne Balgsprog! Gid
 jeg kunde indskrive det dybt i alles, dybt i mit eget Hjer-
 te! Men ach! min soage Troe synner det ikke altid i
 Faderens Bestyrelse her neden! Ja! hvor Frugtbarhed
 bedækker Jorden, hvor Belsignelse strømmer op af Ha-
 vet, hvor Fred gjør Riger blomstrende, og Stæder
 store, og Huuse glade; der læser jeg med fulde Bog-
 staver: GUD er Kierlighed. Men naar Hunger
 plager, naar Pest dræber, naar Krig lægger Land øde
 og Byer i Aske, og raske Sønner i Graven; da kan
 jeg ikke see; Held mig, om jeg kan troe, at den GUD,
 som styrer alt dette, dog er Kierlighed; Eller i det
 Smaae: Naar beste Stytte nedrives under vakre Huu-
 se, naar uforglemmelig Familie-Fader borttrykkes fra
 Enkens blødende Barm og halo opdragne Børne-Flok;
 da seer jeg ikke, da vilde jeg gierne troe det, som er i
 sig selv sandt: At GUD endogsaa her er Kierlighed.
 Troe det, bør jeg; men see det, faaer jeg ikke, førend
 dette og meere opklares bag Ewighedens Forhæng, før-
 end det Heeles fuldendte Huusholdning beviiser mig:
 at han gjorde det vel altsammen. Men Grund-
 særningen, at GUD er Kierlighed, anbringes her
 fornemmelig som B:viis for en anden, denne nemlig:
 ZOD som ikke elsker, kiender ikke GUD. Her
 maatte jeg atter bortviivte Forsængeligheds flanevurne
 Skygger fra denne Hiertets Helligdom. Man maatte
 ikke vende mig Sætningen om, og sige: Enhver, naar
 han kun elsker, kiender GUD. Men! Solens Tilbe-
 dere, og de, som kalde Naturen GUD, og udnyrkede
 Wilde, som neppe have tænkt sig et højestes Væsen, mon
 de ikke ogsaa elske? Men kiende de GUD?

Iyftlingen maatte forgiæves ſige mig: Jeg elſker ogſaa.
 Alle det ſom er ſkiant, elſker jeg, og jeg hader ingen,
 uden den, ſom ikke ſtaaer mig i Benen paa mine ſand-
 felige Lyſters Bane. Nej, min Ven! det du kalder
 at elſke, er kun at give efter for en Magt, du ikke kan
 imodſtaa: kun at følge den Strøm, ſom driver dig og
 hvorhen du drives af den. Din Kierlighed kommer
 ikke engang under Sædelærens Rubrikke, og endnu
 mindre under Religionens. Det næſt foregaaende af
 Tertextens Ord viiſer, at Johannes taler om den almin-
 delige Kierlighed til Næſten; og Tecten ſelv: at han
 tænker ſig en phariſæiſk Slægt, ſom, uden denne Kier-
 lighed, gjorde Paagſtand paa at kiende Gud. Nejl-
 der er intet om, ſiger han: Den, ſom ikke elſker,
 Kiender ikke Gud; Han maatte ogſaa være Priſtelog
 og faſt i Bekind-ſen, han maatte ſætte Hæder i ſti-
 tige Andagts-Doeller, adlyde Lovene, være ſtræng i
 Sæder; ja vel nu og da gjøre en eller anden virkelig
 Kierligheds Gierning. Et Ilden paa Arneſtædet
 flukt, herſker Kulde derinde, elſker han ikke, ſaa ki-
 nder han ikke Gud; thi Gud er Kierlighed. Af den-
 ne Tertextens ſande Mæning ſhder nu Modſætningen,
 ſom forſyner mig med brugbare Skyaer; denne nem-
 lig: Naar du ret vil tænke dig Gudsdommens Sind-
 lav mod det Heele, finder du aldrig et fuldkommere
 Billede, end naar du ſammenligner det med dit eget
 Sindelav i det Dyeblik, da du føler ſelv Kierligheds
 Magt veldædig over dit Hierte. See her, Andagts-
 ge! her har jeg mine Farver i det Reene; Nu er min
 Dille ſindende. Nu

2) Forføger jeg at male Gud. Broders
 Kierlighed nævner jeg forſt, eller hber den Mand, ſom
 føler Broderskabets Baand mellem ſig og ſin Næſte.
 Sandt nok, denne Keleſſe er ikke altid den glade; Du
 ſeer Møne og Kummer og Nød, og føler din Arm ſor
 kort til at lætte Byrderne. Det gnaver dig om Hjer-

tet. Din Følelse er Sorg; Men ogsaa i den Skaber
du dig et Begreb om Guld. Guld er Kierlighed,
tænker du, og liider han skiont ikke, som jeg nu; saa
forklarer jeg mig dog best af denne min Medlidenheds
Smerte disse søde Udrykke: at Guds Indvolde
lyde i ham af Missundhed: at han er rig paa
Barmhertighed: at vi have ikke en ypperste
Præst, som ikke kan have Medlidenhed med vo-
re Skrøbeligheder, o: s: v: Guld har altsaa aldrig
Bibehag i Menneffers Plage, og at han ikke altid af-
vender den, skiont han altid kan, hører til det Urand-
sagelige i hans alvise Bestyrelse, hvilket, som sagt
er, Dagen skal gjøre klart. Eller jeg vantrives blande
dem, som omringe mig, og det jo meere jeg elsker dem,
naar jeg saae dem forgiftede af fordærvede Sæder,
naar jeg hørde fra den ellers elskværdigste Ungdom
Frækhed og raaden Snak, og Religions Spot, som
Glædens Løsen, naar jeg ikke kunde vise til Rette, ikke
turde give den Midkierheds Jld Lust, som fortærede
min Siel desto meere, jo meere de vare mig elskelige
alle; da forklarede jeg mig best disse Ord af den Guld,
som er Kierlighed: Saa sandt som jeg lever, jeg
vil ingen Synders Død, men at han skal om-
vende sig og leve. Eller lad mig beskue Kierlighed,
hvor den er lykkelig. Hist gaaer den veldædige Kige
hen i Stilhed, og glæder den Trængende, glædere selv,
end den han har glædet. Her rækker han en skint
Haand til en Ven, som sukker i Løndom, og lægger u-
opløseligt Baand paa et taknemmeligt Hierte, og gaaer
bort, saa tilfreds med sig selv og sin Handling, som
Guld maage være det, naar han oplader sin runde
og vilde Haand, og mætter alt det som lever
med Velsignelse. Mødte jeg de saa Kige, som saa
elke, paa saadan deres Bey; jeg vilde sige: I ere
Guder paa Jorden. Eller et Selsskab, som dette,
hvor Benner deeltage i Benners Glæde, som var det
deres

deres egen, hvor den, som elskede Huiuset og bragte med sig nogen sin egen Kummer, blev i Stand til at glemme den, i Stand til at udfolde sit Hierte, for at modtage Glæden, som Rosen sine Blade, for at befugtes af Morgenens Dugg. GUD er Kierlighed, tænker han; Skjoldfrie Glæde fra et lykkeligt Broder-
skab maae behage ham, maae opstige, som en vellugrende Tak-
Offers Røg til hans Throne, og den, som ikke kan blive glad i Ben-
ners Glæde, elsker ikke; men den, som ikke elsker, kiender ikke GUD; thi GUD er Kierlighed. Men tør jeg nu dernæst nævne den meest betonnende af all Kierlighed, den man ellers kalder Elskov? Stundom, jeg tilstaaer det, blander sig i denne Lue en Røg, som gjør den uværdig til at afbilde mig GUD. Stundom er den kun en blot og hastig forsvindende Opbrusning af dnrisk Sandselighed. Stundom — Ja — men ikke altid. Vel er den aldrig saa gaandske Mand, som vi finde den i Digteres Idealer; Men jeg troer mig ikke berettiget til at dable alt det Sandselige i den. Kierlighed er af GUD, siger Johannes, og denne, som den ældste, maae derfor ogsaa være det. Selv bygde GUD den første Kvinde af et finere Stof end Manden, og klædte han Rosen og Lillier med buntet Skjønhed, for at skænke Mennesket Skjoldfrie Dyens Lyst; saa har han vel ikke uden Hensigt udbredet over det kvindelige Legeme saa meget tiltrækkende. Det gjør, det maae gjøre, ja jeg tør sige, det var Skaberens Plan, at det skulde gjøre Indtryk. Naar nu dertil kommer Tænkemaadens, Sindelavets, Mandens Genighed, naar saa tvende, begge unge, begge elskværdige, begge efter frit Valg, give hverandre første Gang Haand og Hierte; da indstrømmer i dette Øjeblik paa de Foreenede en Følelse, som med intet Billede i Naturen lader sig betegne, som synes være en Udskjælse fra det store Bæsen, vi kalde GUD, fra den GUD, Johannes kalder

der Kierlighed. Om de da sadt midt i et Paradiis,
hvor Skion Natur havde opstillet til Skue alle sine Tryk-
lerier, de saae dem ikke. Om listige Toners sammen-
stemmende Bellyst strømmede ind paa deres Orne, de
hørde dem ikke. Om de stode midt under accrocerau-
niffe Klipper, de fandt dem ikke truende; De sølede
kun sig selv; eller rettere: tabte sig ogsaa selv og alt i
Kierligheds ubeskrivelige Følelse. Da sandsede vel in-
gen af dem at opsende nogen eeneste Tanke til GUD;
Men siden, naar Luen holdt op at brage, naar den
kun brændte klar og reen og stille, kunde de laste et
Blik tilbage, og tænke: Saa god er GUD, han gav
os dette Gode. Den Junke, som da faldt ned og ans-
tændte vore Hjertes, var nedstigende fra Lyse-
nes Fader. Gjennem denne vor egen hellige Ild
skinte vi ind til den Guddoms Væsen, om hvilken Jo-
hannes: GUD er Kierlighed. Men jeg kiender en
Kierlighed paa Jorden, endnu stærkere til at male
GUD, end den mellem Mand og Qvinde. Det er den
hos Forældre til Børn. Væge Kierlighed er
sin egen Belønning. Den giver og tager i samme
Oyeblik, antænder og antændes. Men denne elsker
strax uden Belønning, giver længe, uden at tage,
meddeeler, uden at nyde, og uden dog at udtrømmes.
Den strækker sig ikke, som hiin, ud til Siderne mod
det Fuldkomne, eller Indtagende, som drager os til
sig. Nej! den stiger ned, for ligesom at opgrave selv
af Jorden de dybt liggende Rødder, som siden skulde
fænge Ild, den maae selv gjøre elskværdigt, hvad den
skal elske. Forældres Kierlighed bestaaer i en utræt-
telig Villie til at meddeele Børnene alt det Gode, de
selv have og Børnene kunde modtage. Fornuftig Fa-
der vil derfor stedse Børnenes større Fuldkommenhed,
bedre Dannelsse. Han seer deres Fønl, naar ingen
anden seer dem, straffer, uden at være vred, eller bli-
ver vred i det høieste, men uden at hade. Kierlige
heds

Heds Blod ligger der endnu lys levende i det faderlige Hierte. Det aabner sig strax, saa snart endog giens-
stridig Søn vender tilbage. Og der forklaredesig best
denne Text: Som en Fader forbarmer sig over
sine Børn, saa forbarmer og Herren sig over
dem, som ham frygte. Dog, denne Kierlighed
belønnes ogsaa stundom, skient, som oftest, silde,
skient den altid bliver ved at give saa længe den har,
hvoraf. Naar Opdragelsen lykkes, naar Sønnen
moednes til hæderlig Daad; Naar deres Roes af
Fremmedes Munde kilorer Fader-Dret, og især naar
de vælge Brud med Foreldres fulde Biefald; Da bli-
ver Oldinaen ung i den hoabefulde Søn. Saa var
jeg ogsaa, tænker han, i min favreste Alder, saa glad
og froe, saa stærk og virksom. Saa stod ogsaa jeg
paa min Høders Dag, saa slog mit Hierte mod min
Siels Udkaarne. Nu skal min Søn forplante mit
Navn. Gud giver ham en Brud, han kan elske,
han giver mig en Datter, jeg kan have tier. Nye
Glædes Dille flyder ind i det gamle Hierte. Nu, nu
forstaaer jeg det, at Gud er Kierlighed; Saa el-
sker han alle sine Børn, saa glad er han, naar de
daannes og vore til hans Villies Velbehag. Men! den
som ikke elsker, kiender ikke Gud, og den, som er
kold ved sine Børns Glæde og Lykke, elsker ikke.
Men end Modrene da? I deres Hierter er
Kierlighed allermeest guddommelig. De elske allere-
de med ubeskrivelig Ild den spæde, nnesødde Bine,
som kun har forarsaget dem Smerte, som endnu in-
gen Elskværdighed har udviklet, ingen Gienkierlighed
kan ytre, ingen Taknemmelighed beviise. Modre!
Læs da i Eders egne Hierter, og forstaaer den helli-
ge Skrift, eller føler disse Ord af Guds Finger, skrev-
ne med Ild-Bogstaver i Eders egen Barm: Gud
er Kierlighed. Ja, saa elskede Gud Verden,
Verden, ligesaa hielpeløs til Saliggjorelse, som den-
ne

ne spæde Slut. Saa elskede Gud Verden, Verden, ligesaa lidt fortient til hans Kierlighed, som dette Noer til Eders. Saa elskede; Dog nej, han elskede uendelig meere; Han har selv sagt: Kan og en Moder forglemme sit diende Barn, at hun ikke skulle forbarme sig over sit Lives Søn; ja, om hun end kunde, saa skal jeg dog ikke forglemme dig. See! jeg har tegnet dig i begge mine Hænder. Men brænder da Guds Kierlighed endog langt over Moderens. Seer emmeste Moder, endog igiennem sin egen Følelses asheriske Jid, endnu kun Gud i Skyggen, saa kunde jeg ikke, var jeg end Bezaeleel, male meere; Saa er der ingen Farve tilovers i den heele Natur; Saa maae jeg lasse den asmøgtige Pensel bort, og lasse den gamle Psalme: O søde Gud! din Kierlighed, Den haver ingen Lige, Mit Siel, min Mund, min Tunge veed Den aldrig at udsige.

J tvende Brude-Parrers værdige Modre! Til Eder vender jeg min Tale; I føle best, hvad jeg har sagt, og meere, end jeg forstod at sige. I elske dette Par, I elske den Kierlighed, hvormed De elske hverandre; Men Gud elsker Eder og dem og os alle uendelig meere; thi Gud er Kierlighed. Men dette, hvor indbydende for Eders brændende Bønner, til med dem at lægge Børnene i hans Fader-Arme, at han vil tage dem i Favn og velsigne dem. I giøre nu et for Eder Begge saare haabefuldt Grandebytte. I Huusets Moders Navn overantvordet jeg hendes eeneste Datter til Brudgommens Moder, og forandrer til min Hensigt Pauli Ord til Philemon om Onesimus: Annam hende, det er mit eget Zierte, Phil: 12 v. For Resten bør jeg ikke udbrede mig i Dag til Brudens Moder, skient jeg troer, Moder-Kierlighed er der saa om og brændende, som den nogenstinde var det i qvindelig Varm;
Men

Men jeg bør tie, just fordie jeg ogsaa selv har en kær Datter i dette Huus, mod hvilken hun er saa blid og forekommende Moder, som hun helst kan ønske sin egen Datter at finde den, hvorhen hun kommer. Og Du, min gamle virkelige Ven, Brudgommens bedagede Fader! noget nær den lykkeligste blandt de Fædre, jeg nu kiender. Velsignet med Formue — dog, dette var lidet, om du ikke selv var glad i den, og fandt Glæde i, med den, at gjøre andre glade. Velsignet i Egetskab med troefast Hustrue, hvis usfortrødne Pleje vi mindst kunde undvære, jo længere vi leve, og med hvilken det er saa sødt at deele Børne-Glæder; Ja, med Børne-Glæder velsignet, o! hvor rigelig! Du mistede en dyrebar Datter; GUD gav dig igien tvende. Du oplever, at see dem i raske Sønners Arme, og at see disse Søner allerede blandt Medborgere som Hædersmand. Jeg føler mig ind i den Familie-Glæde, ind i den Fader-Kierlighed; thi ogsaa jeg veed, at Du elsker ikke med Ord, en heller med Tunge, men med Gierninger og i Sandhed. Men tag dette Embeds Ord i Dag fra din Broder: Gier et Knæfald i dit Hierte for alle Tinges Fader, og dette være din Siels Lovsang: GUD er Kierlighed. Og nu, I kære Folke! For Eder brænde alle disse Luer, skiont I meest føler Eders egen; Men ogsaa den har jeg villet leede op til all Godheds Kilde-veld, op til GUD; thi GUD er Kierlighed. Velsædle Hr. Brudgom! De skionner, hvad GUD gav Dem frem for saa mange; Mangen en, lykkelig, som De, i sit Hiertets Balg, bønnede dog ned paa Brude-Stammel bævende Knæ, fordie han endnu ikke vedste, hvor det Huus stod, som han skulde kalde sit, hvor den Ven laae, paa hvilken uden Kummer at finde Brød, eller fordie han alt for tidlig blev faderløs, da han endnu ikke havde sat fast Fod ned paa nogen tryk Bane. De tænker paa saadanne og paa Dem selv, og paa ham,
fra

fra hvilken alt dette Gode, og Deres taknemmelige
Hierte siger: GUD er Kierlighed. Veladde
B r u d , lykkelige Pige! Det var altsaa Dem be-
skiaeret at foranledige den første ret glade Fæst i dette
Huus, og at bortjage hver Skygge af smertesuld Er-
indring om et Eys, som brændte her til manges Glæ-
de, og slukkedes, ach! alt for tidlig. Det var Dem
beskiaeret, at oprette Tabet af en elskværdig og eeneste
Datter i det Huus, hvorthen De kommer. Derfor,
naar De nu med haabesuld Brudgom træder ind over
dette Huuses Doriærskel, vil Deres skyldfrie og aab-
ne Hierte møde Brudgommens gamle og Deres nye
Forældre med denne Hilsen: Velsigner mig, jeg
er ogsaa Eders Datter! Men er det sandt, at
Eblen falder ikke langt fra sin Stamme, saa behøver
De kun at slægte paa Fader og Moder, for at finde
aabent Udgang til alle Godes Hierter. Saa nyder da
begge i gjensidig Kierlighed Livets beste Gode, elsker
hverandre, som paa denne Dag; thi hvad var ellers
kosteligt Huus? hvad ellers all Formue og det heele
Udvortes, som Verden kalder Lykke? Nej, siger Sa-
lomon: Dersom nogen vilde give alt sit Huuses
Gode for Kierlighed, man vilde dog aldeles
foragte ham. Men Kierlighed er af GUD; Mø-
dre, Fader, Beslægtede, Venner, tilbeder ham med
mig, at han lægger sin Fader-Haand paa disse Hier-
ter, og binder dem til eet, og velsigner saa Deres Ud-
gang og Indgang! Derom bede vi alle i vor HErres
JESU Naavn, og vor HErres JESU Christi og vor
Fader skal høre os; thi GUD er Kierlighed. Amen.

Paa begge Sider af Brude-Parret havde Brudens Moder sat, hvad hun ogsaa paa denne Dag gav dem: En Urne af Porcellain i hvert Vindue, hvori vare nedlagde lugtende Roser, og paa hvilke i Porcellainet vare anbragte: en Forglem mig ey, og disse følgende Vers:

Paa den eene
Jan Nocolaisen.

Sag dette Pant paa Moder-Kieslighed;
Hun Rosen frisk i Urnen lægger ned,
At den med Bellugt skal dit Huns opfyde.
Sin Datter ung og from hun stianker Dig.
I mange Aar med Pigen lykkelig,
Du skal en Moders Grav sin Urne skylde.

Paa den anden
Christine Erichsen.

I Brudeseeng saa mangen Rose dørs;
Men Dydens Salt man kun paa Rosen stæser,
Og Farvens Tab Uddunstningen erstatter.
Vigt Stamme-Ravn, og bliv din Brudgom kær,
Og Pligter troe, og glem ey, hvem Du er:
Af Thomas Erichsen den sande Datter.

